

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 196/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátskou kanceláriou PUCHALLA, SLÁVIK & partners s. r. o., Kmeťova 24, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Dušan Slávik, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 206/2014 z 19. januára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 66/2017 z 26. septembra 2017 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 206/2014 z 19. januára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 66/2017 z 26. septembra 2017.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou Okresnému súdu v Prešove (ďalej len „okresný súd“) 18. júna 2003 domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území Prešov, a to s parcelnými číslami [REDACTED] [REDACTED] (ďalej aj „sporné pozemky“), ktoré sú v súčasnosti vymedzené geometrickým plánom na obnovu hraníc pozemkov pôvodne označených ako parcelné čísla [REDACTED] [REDACTED], ktorý bol vyhotovený 10. októbra 2008 geodetom [REDACTED] a overený 30. októbra 2008 Katastrálnym úradom v Prešove, Správou katastra Prešov.

2.1 Sťažovateľ (v konaní pred všeobecnými súdmi ako žalobca) a jeho súrodenci [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „sestry [REDACTED]“) sú dedičmi ako potomkovia v priamom rade (deti) po nebohom [REDACTED], ktorý zomrel 2. februára 1977.

2.2 Na základe rozhodnutia o dedičstve Štátneho notárstva v Prešove sp. zn. D 330/77 z 27. apríla 1977 nadobudli sestry [REDACTED] z titulu dedenia zo zákona po poručiteľovi [REDACTED] vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území Solivar (dnešné katastrálne územie Prešov), a to k parcelám č. [REDACTED] [REDACTED] s celkovou výmerou 3 188 m², zapísaných v celosti na pozemnoknižnej vložke č. [REDACTED].

2.3 Rozhodnutím o dedičstve sp. zn. D 330/77 z 27. októbra 1977 boli sťažovateľovi na základe rovnakého právneho titulu prikázané do vlastníctva nehnuteľnosti zapísané na pozemnoknižnej vložke č. [REDACTED], a to parcely č. [REDACTED]. Teda pred vydaním uvedeného rozhodnutia o dedičstve z 27. októbra 1977 bola 15. júla

1977 uzatvorená kúpna zmluva medzi predávajúcimi sestrami [REDAKOVANÉ] a kupujúcim Okresným národným výborom Prešov (ďalej aj „okresný národný výbor“), zastúpeným [REDAKOVANÉ], na základe ktorej sestry [REDAKOVANÉ] predali kupujúcemu sporné pozemky, nehnuteľnosti s parcelnými číslami [REDAKOVANÉ] s celkovou výmerou 9 979 m², aj keď neboli vlastníkmi týchto sporných pozemkov. Uvedené nehnuteľnosti boli predmetom kúpy pre výstavbu sídliska Sekčov I, obytného súboru Buzuluk.

2.4 Dňa 15. apríla 1991 vstúpil do platnosti zákon Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov a podľa jeho § 2 ods. 5 „*nehnutel'nosti vo vlastníctve štátu, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu právo hospodárenia [REDAKOVANÉ], bývalej Výstavbe hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy a bývalým okresným národným výborom za účelom zabezpečenia systému komplexnej bytovej výstavby, účelovej investičnej výstavby a individuálnej bytovej výstavby, prechádzajú do vlastníctva obce, na území ktorej sa nachádzajú...*“.

Mesto Prešov (v spore pred všeobecnými súdmi ako žalovaný) ako právny nástupca Okresného národného výboru Prešov na podklade delimitačného protokolu o prevode nehnuteľností podalo 24. októbra 1994 návrh na zápis okrem iného aj sporných pozemkov do katastra nehnuteľností.

2.5 Sťažovateľ považoval uvedenú kúpnu zmluvu z 15. júla 1977 od začiatku za neplatnú, a preto požadoval určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam uvedeným v petite žaloby, ktoré po pozemnoknižných úpravách zodpovedajú pôvodným parcelám č. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Listami z 24. júna 2002 a 7. októbra 2002 vyzval mesto Prešov, aby mu sporné nehnuteľnosti vydalo mimosúdnu cestou. Vzhľadom na skutočnosť, že medzi sťažovateľom a mestom Prešov k mimosúdnej dohode nedošlo, uplatnil sťažovateľ svoje vlastnícke právo k dotknutým pozemkom súdnu cestou.

3. V žalobe podanej 18. júna 2003 okresný súd rozhodol naposledy rozsudkom č. k. 12 C 229/2011-177 z 15. júla 2014 tak, že žalobu zamietol, a to z dôvodu, že žalovaný k sporným pozemkom nadobudol vlastnícke právo vydržaním.

splnenie jednej z podmienok pre vydržanie nehnuteľnosti, ktorou je uchopenie držby nehnuteľnosti. Na to, aby držba k nehnuteľnosti mohla zákonným spôsobom vzniknúť, musí existovať úkon, ktorým bola vec držiteľovi fakticky odovzdaná do užívania, inak nemožno hovoriť o oprávnenej držbe. Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5.1 Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 66/2017 z 26. septembra 2017 dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné. Dospel k záveru, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej nesprávnosti pri rozhodovaní krajského súdu a nevyšli najavo ani iné nedostatky. Najvyšší súd preto odmietol dovolanie ako procesne neprípustné bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Uznesenie najvyššieho súdu podľa zistenia ústavného súdu nadobudlo právoplatnosť 24. novembra 2017.

6. V petite sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení sťažnosti namieta aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“). Porušenie svojich práv odôvodnil sťažovateľ tým, že rozhodnutie krajského súdu je neodôvodnené, svojvoľné, arbitrárne a nedáva odpoveď na podstatu veci, keďže v predmetnej právnej veci existuje extrémny nesúlad medzi právnymi závermi všeobecných súdov a skutkovými zisteniami (splnenie zákonných podmienok vydržania), resp. právne závery všeobecných súdov zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú (skutkové zistenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, všeobecné súdy vzali do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli a ani inak nevyšli v konaní najavo), resp. v niektorých otázkach všeobecné súdy dospeli len k zisteniam bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvodené. Sťažovateľ je toho názoru, že ním vytýkané neodôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov vo vzťahu k splneniu zákonných podmienok pre vydržanie dosahuje takú intenzitu porušenia práva na spravodlivý súdny proces,

že v danej veci možno nepochybne hovoriť, že rozhodnutia okresného súdu, ako aj odvolacieho súdu boli vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, že nemôžu byť považované za správne a v predmetnom konaní existovala ním tvrdená vada podľa § 237 zákona č. 90/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. januára 2016 (ďalej len „OSP“), zakladajúca prípustnosť dovolania. Sťažovateľ je toho názoru, že v predmetnej právnej veci okresný súd aj krajský súd vybočili z ústavne akceptovateľných hraníc výkladu a aplikácie právnych noriem, v tomto prípade výkladu a aplikácie právneho inštitútu vydržania.

7. Sťažovateľ v sťažnosti medzi inými uviedol:

„Zo zákona je VYLÚČENÁ držba takej veci, o existencii ktorej držiteľ nemá vedomosť a absencia subjektívnej zložky vedomia (animus possidendi) k predmetu držby držbu vylučuje. Mesto Prešov sa nemohlo stať držiteľom sporných nehnuteľností na základe delimitačného protokolu (či už dňom jeho podpisu alebo dňom, ku ktorému mal delimitačný protokol nadobudnúť účinnosť), pretože neobsahoval jednoznačné vymedzenie majetku, ktorý bol predmetom delimitácie (samotný delimitačný protokol je v časti delimitovaných nehnuteľností neurčitý a neobsahoval ani žiadne prílohy, a to ani samotný list vlastníctva č. ■ na ktorý sa odvoláva) a teda Mesto Prešov sa v tento deň nemohlo objektívne dozvedieť o tom, ktoré konkrétne nehnuteľnosti sú na tomto liste evidované, a to aj z dôvodu, že v tom čase kataster nehnuteľností nebol prístupný v elektronickej forme. K presnému (jednoznačnému) vymedzeniu delimitovaného majetku došlo až v roku 1994, kedy bol vyžiadaný výpis listu vlastníctva č. ■, a na jeho základe Mesto Prešov dňa 25.10.1994 požiadalo príslušný katastrálny úrad o zápis nehnuteľností v prospech mesta. Až okamihom oboznámenia sa s predmetným listom vlastníctva mohlo mať Mesto Prešov vedomosť o skutočnom predmete držby a teda až najskôr týmto okamihom mohla držba k dotknutým nehnuteľnostiam vzniknúť.

... Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že delimitačný protokol nie je možné považovať za úkon, ktorým boli pozemky pare. č. ■

■ fakticky odovzdané do užívania Mestu Prešov. Keďže existencia úkonu, ktorým bola vec držiteľovi fakticky odovzdaná do užívania, je jedným z kumulatívne

ustanovených zákonných znakov oprávnenej držby. tak pri jeho absencii nemožno hovoriť o oprávnenej držbe.

... Delimitačný protokol nie je datovaný, z vykonaného dokazovania vyplýva, že k jeho podpisu došlo až v roku 1994.

... Sťažovateľ požiadal Mesto Prešov o vzájomné vysporiadanie práv k dotknutým pozemkom dňa 24.07.2002. Týmto okamihom došlo k pretrhnutiu premlčacej doby a zároveň k zmene postavenia Mesto Prešov z oprávneného držiteľa (ak vôbec ním Mesto Prešov bolo s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti) na neoprávneného držiteľa. Keďže od roku 1994 do 24.07.2002 NEUPLYNULA zákonom stanovená 10 ročná premlčacia doba, NEBOLI splnené podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním.

... Je nepochybné, že VZNIK A EXISTENCIA SUBJEKTÍVNEJ ZLOŽKY VEDOMIA (animus possidendi) k predmetu držby držbu je relevantnou otázkou vo vzťahu k predmetu konania, keďže sa jedná o jeden zo zákonných predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Z tohto dôvodu je nevyhnutné, aby rozhodnutia všeobecných súdov v predmetnej právnej veci dali jednoznačnú a presvedčivú odpoveď, ako riešili túto právnu otázku.

V predmetnej právnej veci však táto otázka ostala NEZODPOVEDANÁ a z rozhodnutí všeobecných súdov NEVYPLÝVA, zo správania koho na strane Mesta Prešov a na základe čoho súdy vyvodili záver o vzniku a existencii subjektívnej zložky vedomia (animus possidendi) Mesta Prešov k predmetu držby držbu.“

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.01.2016 sp. zn. 19Co/206/2014 porušené boli.

II. Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.01.2016 sp. zn. 19Co/206/2014 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

III. Sťažovateľ má nárok na náhradu trov konania vo výške 390,50 EUR, ktoré je Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

V prípade, že sa ústavný súd s jeho názorom nestotožní, sťažovateľ žiada, aby nálezom rozhodol takto:

„I. Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.09.2017 sp. zn. 2Cdo/66/2017 porušené boli.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.09.2017 sp. zn. 2Cdo/66/2017 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

III. Sťažovateľ má nárok na náhradu trov konania vo výške 390,50 EUR, ktoré je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

12. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

13. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

III.

14. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

15. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

16. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd v prvom rade podotýka, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (napr. rozsudok ESLP z 12. 11. 2002 vo veci *Zvolský a Zvolská* verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54)], podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, ústavný súd považoval lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj v tomto prípade za zachovanú aj proti označenému rozsudku krajského súdu (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, I. ÚS 208/2017).

17. Ústavný súd dodáva, že v zmysle princípu subsidiarity formulovaného v čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) nemal právomoc preskúmať rozsudok okresného súdu, pretože právomoc rozhodnúť o ochrane práv sťažovateľa, ktoré mohli byť ním porušené, mal v rámci riadneho inštančného postupu krajský súd na základe podaného odvolania.

18. Vzhľadom na charakter námietok sťažovateľa ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

19. Na citovaný právny názor nadväzuje § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

20. Keďže krajský súd sa v odôvodnení rozsudku stotožnil s dôvodmi rozsudku okresného súdu, ústavný súd sa oboznámil aj s týmto rozsudkom. Okresný súd v relevantnej časti rozhodnutia uviedol:

«Z výsledkov vykonaného dokazovania má súd jednoznačne preukázané, že dňa 15.7.1977 bola medzi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] ako predávajúcimi a Okresným národným výborom v Prešove ako právnym predchodcom žalovaného uzatvorená kúpna zmluva, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti zapísané v pozemnoknižnej vložke č. [REDAKOVANÉ] kat. ú. Solivar, a to parcely č. [REDAKOVANÉ] o celkovej výmere 9.979 m². V tejto kúpnej zmluve bolo uvedené, že predávajúce sú dedičky po zomrelom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na základe rozhodnutia Štátneho notárstva v Prešove, č.k. D 330/77 zo dňa 27.4.1977.

[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] boli na základe rozhodnutia o dedičstve vydaného Štátnym notárstvom v Prešove, č.k. D 330/77 zo dňa 27.4.1977, ako potomkom v priamom rade (dcéry) po poručiteľovi [REDAKOVANÉ], zomrelom 2.2.1977, prikázané do vlastníctva nehnuteľnosti zapísané v pozemnoknižnej vložke č. [REDAKOVANÉ] katastrálneho územia Solivar, avšak len parcely, č. [REDAKOVANÉ]. Parcely, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, boli prikázané do vlastníckeho práva žalobcu, a to na základe rovnakého právneho titulu (ako synovi zomrelého [REDAKOVANÉ]) a tým istým rozhodnutím o dedičstve vydaným dňa 27.10.1977, teda po podpise kúpnej zmluvy...

... Vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam na základe rozhodnutia o dedičstve vydaného Štátnym notárstvom v Prešove nadobudol žalobca ako dedič po zomrelom poručiteľovi [REDACTED]. Z tohto dôvodu je zrejmé, že [REDACTED] a [REDACTED] previedli vlastnícke právo k predmetu kúpy, ktoré im nepatrilo. Na základe uvedeného súd nevyhnutne dospel k záveru, že vyššie spomenutá kúpna zmluva zo dňa 15.7.1977 je neplatná.

... Žalobca netvrdil a ani nijakým spôsobom nepreukázal, že by nejakým spôsobom napadol platnosť v predmetnej kúpnej zmluvy pred dňom 1.5.1991, teda do času kým tieto boli zapísané vo vlastníctve Československého štátu, pričom tieto nadobudol od svojho právneho predchodcu v roku 1977.

V ďalšom ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, predmetné nehnuteľnosti boli predmetom kúpy pre výstavbu sídliska Sekčov, I. obytného súboru Buzuluk. Obytný súbor pozostávajúci z bytových domov, verejnej zelene, parkovísk, prístupových komunikácií, verejného osvetlenia a ostatnej občianskej vybavenosti patriacej k bytovým domom bol už na predmetných nehnuteľnostiach pôvodne mpč. [REDACTED] v roku 1991 postavený. Uvedené tvrdenie žalovaného žalobca nerozporoval a tieto zistenia súd založil na tom, že medzi účastníkmi konania neboli tieto skutočnosti sporné. Z predloženého geometrického plánu žalobcom, ale aj identifikácie predloženej na požiadanie súdu Okresným úradom Prešov - katastrálnym odborom, ale aj ortofotomapy predloženej žalovaným (v prílohovej obálke) vyplýva, že nehnuteľnosti, ku ktorým sa domáha žalobca určenia vlastníckeho práva sú zastavané bytovými domami, a pretínajú nielen nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto konania, ale aj ich nehnuteľnosti susediace z pravej aj ľavej strany a tvoria ucelený urbanistický komplex zástavby bytových domov, občianskej vybavenosti, prístupových komunikácií a ďalšej zástavby.

Zákon č. 138/1991 Zb., o majetku obcí dňom svojej účinnosti od 1.5.1991 previedol do vlastníctva obcí majetok, okrem iného aj predmetné nehnuteľnosti, dovtedy majetok štátu. Stalo sa tak „ex lege“, zákonom bola uložená povinnosť do 12 mesiacov od účinnosti tohto zákona podať návrh na zápis do evidencie nehnuteľností.

... V danom prípade, bolo preukázané, že zmluva zo dňa 15.7.1977 bola neplatná, avšak súd dospel k záveru, že tak došlo pre vadu, o ktorej nemohol nadobúdateľ - žalovaný pri zachovaní obvyklej opatrnosti vedieť, a to vzhľadom na časový odstup od jej uzavretia

ale aj pre samotnú nečinnosť pôvodného vlastníka, navyiac predmetné nehnuteľnosti ako je vyššie uvedené sa nachádzali v zástavbe komplexu bytových domov, kde so zreteľom na všetky okolnosti sa nadobúdateľ - Mesto Prešov mohol dôvodne domnievať, že tieto sú riadne vysporiadané.

... A tu opätovne súd poukazuje na to, že predmetom sporu sú pozemky, na ktorých stoja obytné domy spolu s občianskou zástavbou prístupovými komunikáciami, verejnou zeleňou, teda ide o pozemky voľne prístupné, čím faktické ovládanie predmetu držby, žalovaným je dané už aj ako povinnému subjektu v zmysle zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení po jeho zriadení zo zákona s účinnosťou od 1.1.1991.

Čo sa týka vôle s vecou nakladať ako s vlastnou (animus possidendi - prvok subjektívny), doplneným dokazovaním mal súd preukázané, že ku dňu 15.4.1992 na liste vlastníctva č. ■ boli evidované nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania, na nehnuteľnosti evidované na tento list vlastníctva práve poukazoval delimitačný protokol, ktorý nadobudol účinnosť ku dňu 15. 4. 1992, a ktorý bol podpísaný štatutárnym zástupcom žalovaného, v zmysle ktorého je konštatované, že do vlastníctva žalovaného prechádzajú nehnuteľnosti evidované na liste vlastníctva č. ■

... Súd mal zato, že žalovaný bol so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu vec patrí, od účinnosti delimitačného protokolu 15.4.1992, predmetnú nehnuteľnosť, uchopil, fakticky ovládol, a bola aj daná vôľa naskladať s ňou ako so svojou. Uvedené nepriamo, ale so zreteľom na všetky konkrétne okolnosti (najmä predmetu držby, nakoľko išlo o nehnuteľnosti ucelené tvoriace súčasť bytovej zástavby sídliska Sekčov, subjektu držby - právnická osoba ktorej povinnosť starať sa o nehnuteľnosti a občanov takto osídlenej nehnuteľnosti tohto druhu vyplývala zo zákona, zánik predchádzajúceho detentora - Okresného národného výboru), logicky preukazujú, že žalovaný prostredníctvom prijatých uznesení zasadnutia mestského zastupiteľstva, ako vyplýva zo dňa 4.2.1991, mestské zastupiteľstvo bralo na vedomie správu o postupe delimitácie hospodárstva národných výborov, vykonávali sa prvé úkony k delimitácii...

Žalovaný ako nadobúdateľ predmetných nehnuteľností zo zákona - nakladal s týmito nehnuteľnosťami s vedomím a v dobrej viere, že nehnuteľnosti mu ako vlastníkovi patria. Súd dospel k jednoznačnému záveru, že dobromyseľná držba žalovaného, bola narušená až dňa 24.6.2002, kedy žalobca voči žalovanému uplatnil svoje vlastnícke právo.

Žalovaný podľa súdu teda splnil aj základnú podmienku vydržania, pretože jeho oprávnená držba nehnuteľností trvala nepretržite po dobu dlhšiu ako 10 rokov.»

21. Z rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, vyplýva, že krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia ďalej medzi inými uviedol:

«Odvolačí súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov a len na zdôraznenie správnosti podľa § 219 ods. 2 O. s. p. uvádza ďalšie dôvody.

Odvolačí súd rovnako ako aj súd prvého stupňa vzhľadom na vykonané dokazovanie má za to, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním. Bolo nepochybne preukázané, že zmluva zo dňa 15.07.1977, ktorými [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] predali Okresnému národnému výboru v Prešove predmetné nehnuteľnosti, je neplatnou, lebo prevádzali majetok, ktorého neboli vlastníkmi. Nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom uvedenej zmluvy až po jej uzavretí zdedil po svojom právnom predchodcovi - otcovi žalobca [REDAKOVANÉ]. Správne konštatuje súd prvého stupňa, že predmetné nehnuteľnosti boli určené pre výstavbu Sídlička Sekčov, I obytného súboru Buzuluk. Je tiež nesporným, že obytný súbor pozostáva z bytových domov, verejnej zelene, parkovísk, prístupových komunikácií, verejného osvetlenia a ostatnej občianskej vybavenosti patriacej k bytovým domom, postavených na pôvodných mpč. [REDAKOVANÉ] v roku 1991. Rovnako nesporným musí byť aj to, že od účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, teda od 01.05.1991 zo zákona teda „ex lege“ prešiel do vlastníctva obce majetok okrem iného aj majetok štátu. Bolo povinnosťou do 12 mesiacov od účinnosti zákona podať návrh na zápis tohto majetku do evidencie nehnuteľností. Je nutné jednoznačne konštatovať, že od 01.01.1991, teda od účinnosti zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení žalovanému zákon ukladal ako povinnému subjektu obhospodarovať pozemky, na ktorých stoja obytné domy spolu s občianskou zástavbou, prístupovými komunikáciami, verejnou zeleňou, teda pozemky voľne prístupné.

... Odvolacia námietka žalobcu týkajúca sa začiatku plynutia vydržacej doby v prospech žalovaného od 01.01.1991 je nedôvodná, lebo súd prvého stupňa ju takto

nevyhodnotil. Naopak, ako určujúci dátum začatia plynutia tejto lehoty považoval dátum 15.04.1992 v zmysle delimitačného (správne malo byť delimitačného, pozn.) protokolu. Nedôvodnou je aj námietka, že veci vo vlastníctve štátu boli zverené do vlastníctva obce a miest zákonom č. 138/1991 Zb. o majetku obcí účinným k 01.05.1991, od čoho vyvodil, že žalovaný nemohol byť k 01.01.1991 ani len detentorom (neoprávneným držiteľom) sporných nehnuteľností...

Vzhľadom na vyššie uvedené a zistenia v predmetnej veci je možné jednoznačne uviesť, že žalovaný nemohol ex lege na základe zákona č. 138/1991 Zb. nadobudnúť predmetný majetok, nakoľko tento nebol právom zapísaný ako vlastníctvo štátu. Podstatnou však bola skutočnosť, že vzhľadom na všetky okolnosti prípadu sa mohol žalovaný domnievať, že nehnuteľnosti právom patria štátu, preto majú prejsť do vlastníctva obce, teda žalovaného. Je možné súhlasiť s názorom súdu prvého stupňa, že dátumom, od ktorého je následne možné počítať 10 ročnú vydržaciú dobu, je deň 15.04.1992 uvedený v delimitačnom protokole, od ktorého do vlastníctva žalovaného prechádzajú predmetné nehnuteľnosti evidované v [REDACTED] v tom čase.

... Ani ďalšia odvolacia námietka, týkajúca sa tvrdenia žalobcu, že žalovaný mohol dobromyseľne začať držať nehnuteľnosti až dňa 24.10.1994, kedy urobil fakticky úkon a chopil sa ich držby, t.j. od dátumu, kedy žalovaný požiadal o zápis predmetných nehnuteľností do katastra, nie je dôvodná. Odvolací súd uvádza, že takáto žiadosť o zápis je iba návrhom na zmenu v evidencii nehnuteľnosti a nemôže sa vzhľadom na vyššie uvedené považovať za dátum, od ktorého by bolo možné začať počítať dobromyseľnú držbu žalovaného k predmetným nehnuteľnostiam.

... Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa správne vo veci rozhodol, správne aplikoval príslušné právne predpisy, na zistený skutkový stav a z neho vyvodil správne závery. Odvolací súd sa stotožňuje s podstatnými závermi súdu prvého stupňa, pre ktoré žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalovaný vzhľadom na vyššie uvedené nadobudol predmetné nehnuteľnosti vydržaním, vydržacia lehota začala mu plynúť 15.04.1992 a uplynula 15.04.2002. Žalobca až po uplynutí vydržacej lehoty vyzval žalovaného dňa 24.06.2002, kedy si uplatňoval svoje vlastnícke právo, ale bolo to už v období, keď vlastnícke právo prináleží žalovanému a to na základe vydržania.»

22. Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorej sa krajský súd v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal, resp. nesprávne vysporiadal s jeho odvolacími námietkami, nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu.

Odôvodnenie rozsudku krajského súdu je v súlade s § 219 ods. 2 OSP, keďže krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením, ktoré formuloval okresný súd, a to je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé a zrozumiteľné a konanie nevykazuje znaky podstatných pochybení procesného charakteru. Navyše, krajský súd s poukazom na § 219 ods. 2 OSP uviedol aj ďalšie dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozsudku okresného súdu, preto ústavný súd nevidí žiadny relevantný dôvod na prehodnocovanie záverov rozhodnutí všeobecných súdov. Ustanovením § 219 ods. 2 OSP bola totiž odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, pričom možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia bola podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. Uvedené je v posudzovanej veci nesporné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 301/06) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

23. Účelom vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníckeho práva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom dobrá viera (dobromyseľnosť) je podľa platnej právnej úpravy daná so zreteľom na všetky okolnosti. Opakom ovládania veci držiteľom je nečinnosť vlastníka. Zo zistených skutočností je zrejmé, že sťažovateľ bol dlhodobo nečinný a až po uplynutí vydržacej lehoty si začal uplatňovať svoje vlastnícke právo.

24. V súvislosti so sťažovateľom napádaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť,

že podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 206/2015). Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

25. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti a právne závery pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (proti rozsudku krajského súdu) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

IV.

26. Podľa sťažovateľa k namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu malo dôjsť tým, že najvyšší (dovolací) súd napriek vytýkaným nesprávnostiam a vadám rozsudku krajského súdu jeho dovolanie ako neprípustné odmietol. Sťažovateľ zároveň vytýka uzneseniu najvyššieho súdu jeho nepresvedčivosť a chýbajúce riadne odôvodnenie.

27. Najvyšší súd svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil takto:

«Dovolací súd poukazuje na to, že dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie naďalej nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd

nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu... Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu...

Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. účinného do 30. júna 2016 (ďalej aj „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle uvedeného prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p.

V zmysle § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným pochybeniam, ktoré boli uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p. Dovolateľ nenamietal, že v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p.; nedostatky tejto povahy nevyšli v dovolacom konaní najavo.

Dovolací súd sa osobitne zaoberal námietkou dovolateľa, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ktorá sa nepotvrdila.

O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva priznané O. s. p. [napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§115 O. s. p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)], čo v danom prípade preukázané nebolo, preto dovolateľ neopodstatnene vyvodzuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Pokiaľ žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa

ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku, pričom obsah spisu nedáva žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok.

... Dovolateľ ďalej namietal, že v konaní došlo k iným vadám konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), dovolací súd uvádza, že tzv. „iná procesná vada“ je síce relevantný dovolací dôvod, úspešne však môže byť uplatnená iba v procesné prípustnom dovolaní... Dovolací súd mohol pristúpiť k preskúmaniu tohto dovolacieho dôvodu len v procesné prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad prejednávanej veci.

Dovolateľ za inú vadu konania považoval porušenie povinností súdov nižších inštancií pri vykonávaní dokazovania. V spojitosti s uvedenou vadou, namietal aj hodnotenie dôkazov súdov nižších inštancií. Namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne skutkové zistenia. Na námietky dovolateľa týkajúce sa vykonaného dokazovania, ako i hodnotenia jednotlivých dôkazov tak súdom prvej inštancie, ako i odvolacím súdom, najvyšší súd uvádza, že v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

... K námietke dovolateľa o nesprávnosti právneho posúdenia veci najvyšší súd konštatuje, že ak súdy nižšej inštancie dospeli k nesprávnym právnym záverom, uvedená skutočnosť môže mať za následok nesprávne právne posúdenie veci, nie však odňatie možnosti pred súdom konať. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, ale možno ho uplatniť v procesné prípustnom dovolaní (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), čo nie je daný prípad, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá.»

28. Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne. Právny

názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo vo vzťahu ku všetkým námietkam sťažovateľa. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľa odmietnuť ako procesne neprípustné. Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľa.

29. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu petitu, ktorým je v konaní o sťažnosti viazaný (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde), preskúmal sťažnosť ďalej z hľadiska sťažovateľom tvrdeného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť tým, že najvyšší súd dovolanie sťažovateľa zamietol napriek tomu, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že rozsudok krajského súdu bol založený na nesprávnom posúdení veci.

30. Ústavný súd v prípadoch, keď riešil problematiku možného porušenia základného práva na súdnu ochranu konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu, uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06, III. ÚS 218/07, II. ÚS 567/2015).

31. Ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil odmietnutie dovolania sťažovateľa, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade jednoduchého práva, ktorý by popieral jeho účel a zmysel, a nezistil teda príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa.

32. Ústavný súd nezistil ani takú aplikáciu ustanovení hmotného práva na vec sa vzťahujúcich, ktorá by poprela ich účel a zmysel. Otázka vydržania sporných pozemkov bola vyriešená na základe správnej aplikácie a interpretácie zákonných ustanovení a správny je i záver o splnení podmienok vydržania pozemkov mestom Prešov a o jeho dobrej viere, ktorý je v súlade s vykonaným dokazovaním. Právne názory najvyššieho súdu vyjadrené v uznesení sp. zn. 2 Cdo 66/2017 z 26. septembra 2017 ani podľa názoru ústavného súdu preto nevybočujú z medzí pravidiel ústavne konformnej aplikácie ustanovení citovaných v rozhodnutí najvyššieho súdu upravujúcich inštitút vydržania.

33. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 288/2016).

34. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

35. Nad rámec uvedeného, keďže sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, čl. 11 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu zdôvodňoval porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

napadnutým rozsudkom krajského súdu a tiež uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd uvádza, že pretože nepovažuje závery týchto rozhodnutí za arbitrárne ani za zjavne neodôvodnené a skutočnosti, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, ich porušenie nijako nesignalizujú, je sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

36. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2018